

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 7.

Ljubljana, 1. julija 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

10. Ali ste že slišali?

Ali ste že slišali
pesmico veselo,
ki v zeleni plani
jutro jo je pelo? ...

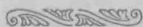
Vstanite, cvetke,
solnček že sije,
rosa vam hladna
glave umije.

Vstanite, cvetke,
slavček že peva,
s pesmico mrzla
srca ogreva.

Vstanite, cvetke,
lesi šumijo;
v jutru zaspančki
leni le spijo!

Ali ste že slišali
pesmico kdaj tako?
Jaz poslušal v plani
sem jo jutro vsako.

Aleksij Ivanov.

Dobri ljudje.

19. Prazne roke.

Lizi, jako pridna hčerka iz imovite družine, je v dvajsetem letu svoje dobe nevarno zbolela. Mučiti jo je začela ona potuhnjena bolezen, ki polagoma pripravlja mladega človeka za grob in se imenuje jetika.

Nekega dne jo pride obiskat njen dušni voditelj, za mladino posebno skrben redovnik. Z neko nenavadno otožnostjo ga pozdravi blaga bolnica na postelji, položi obe roki drugo poleg druge, kakor se napravi perišče, jih pomoli vun izmed belih blazinic in vzklikne: „Poglejte, prečastiti gospod, prazne roke!“

Duhovnik jo vpraša, kaj hoče s tem reči. Bolnica mu odvrne, da je brala v neki knjigi, da v nebesa more priti le oni, čigar roke so napolnjene z dobrimi deli dušnega in telesnega usmiljenja. To pa jo je jako užalostilo, ker mora pripoznati, da je bila v svojem življenju preveč sebična. Ljubezen in dobrotljivost svojih staršev je smatrala kot nekaj navadnega, kar se ume samoposebi. Domačega bogastva je bila vesela, a na to pa ni mislila, da bi se delila miloščina, ali da bi si sama pritrgovala in naklanjala ubožcem. Zdaj, ko se ji boljinbolj približuje smrt, ji je tako tesno pri srcu, ker si ni nabirala zaslug in bo morala stopiti pred sodnika — s praznimi rokami!

Skrbni duhovnik jo tolaži, češ da s tem obilno nadomešča, ker tako potrpežljivo prenaša kruto bolezen itd. Toda blaga bolnica se ne more popolnoma utolažiti. Da bi popravila poprejšnje zamude, zdaj z bolniške postelje tem obilneje deli dobrote in priganja tudi domače, naj bi isto delali zanjo.

Ko čez leto in dan pride ura, da se mora ločiti čista duša od deviškega telesa, gospodična Lizi vsa vesela pomoli svoje suhe roke izpod odeje in s slabotnim glasom šepetaje: „O, kako lahko umrjem, zdaj moje roke niso več prazne!“

Ave Maria.

20. Praznik svete desnice.

Kaj me pogledujete tako nezaupno, češ: takega praznika pa ne poznamo. Le počakajte, ga boste takoj spoznali.

V avstrijskih škofijah se praznuje 30. majnika praznik „Najdenje desnice sv. Štefana, ogrskega kralja“. In letos, ko vam pripovedujem lepe zgodbe dobrih ljudi, se mi je zdel še posebno genljiv in presrčen ta praznik.

Ta sveti kralj je umrl na dan Marijinega vnebovzeta 1. 1038; pokopali so ga v cerkvi „naše ljube Gospe“ v stolnem Belem gradu. Ko čez 45 let odprejo njegov grob, vidijo, da je strohnelo vse njegovo telo, le njegova desnica je ostala popolnoma nestrohnela. Strmeč so premišljevali ljudje ta čudež in zdaj so se šele prav zavedali, kako neizmerno dobrega srca in radodarnih rok je bil sveti Štefan. Pozidal je več krasnih cerkev; med njimi posebno lepo v čast Matere božje; vsem je poskrbel karmoč lično notranje lepotiče. Ustanovil je več samostanov in zagotovil vzdrževanje menihov. Posebno imeniten je samostan na Sveti gori, posvečen sv. Martinu, ki je bil rojen na Ogrskem in je na tej gori, kakor se poroča, večkrat v molitvi prečul cele noči. Bil je bolj oče nego vladar svojim podložnikom. Vsem je bil naklonjen, a ubožci so bili še posebej njegovi ljubljenci. Sam je rekel, da hoče biti oče vseh ubožcev, vdov in sirot. Ni bil še zadovoljen s tem, da je podpiral one, ki so pri njem iskali pomoči; še celo sam je hodil preoblečen k takim, ki so se sramovali javno prositi. Ko je nekoč preoblečen delil miloščino, ga napade tolpa beračev, mu vzame mošnjo, ga vrže na tla, pretepa in vlačí za brado in za lase. Sveti kralj se ne pritoži radi te krivice, marveč se šteje srečnega, da more kaj trpeti za Jezusa. Sploh se je ravnal po Jezusovem nauku: „Kadar daješ vbogajme, naj ne ve tvoja levica, kaj dela tvoja desnica.“

Prav je, da je sv. Cerkev spomin tolike dobrotljivosti počastila s posebnim praznikom. Saj je nebo samo takorekoč dalo ogrski deželi pobotnico, čudežno

podpisano z nestrohnelo sveto roko, za vse neštete dobrote, ki jih je na zemlji delil njen nepozabni dobri kralj. Reči moramo, da ni še noben vladar na svetu imel tako odličnega spomenika, kot ga je nebo samo postavilo kralju Štefanu Velikemu.

21. Čudodelna klofuta.

Neka redovnica je šla prosit miloščine za svoje ubožce. Pride do visoke hiše; srce ji utriplje, ko stopa po visokih stopnjicah, ker vé, da gospodar ni radodaren, če že noče misliti, da je — skopuh. Pa srčnost velja! Potrka. Vzprejem je hladen; a sestra kaže veliko zaupanje. Pove se ji, da je nadležna; a ona vztraja. Reče se ji kar naravnost, da naj gre; a ona ostane. Končno pobarva gorka zaušnica lice ubogi sestri; a ona se še ne umakne, marveč ponudi roko in reče s čudovito krotkostjo: „Hvala, gospod, ta klofuta je bila zame; zdaj prosim še za moje siromake, ako vam je drago.“ — Skopuh se omeči in se izkaže — veledušnega.

Paillettes d'or.

22. Usmiljene sestre v vicah.

Ranjenemu vojaku je usmiljenka obvezovala rane. „Kaj ne, da hudo trpite,“ ga nagovori redovnica. „Darujte ljubemu Bogu svoje bolečine, združujte jih z bridkostmi in bolečinami našega križanega Zveličarja, in na ta način boste odslužili vice že na tem svetu.“ — „Sestra,“ odgovori vojak, „ali so tudi v vicah usmiljene sestre?“ — „Oh, seveda so, tega sem prepričana,“ odvrne prostodušno redovnica. „Me smo pač tudi tako nepopolne in imamo mnogo zanikarnosti, ki se bo treba pokoriti zanje.“ — „No, potlej sem pa lahko potolažen,“ zagotovi ranjeni vojak, „sestre bodo že znale poiskati sredstev, da bodo omilile bolečine trpečim.“

Ave Maria.

„Oh, ta šola!“

I.

Go so vam bili šolarji: tale Komarjev Cene, Štefeto
Jože in Koprivarjev Peter! Kaj so vse znali! Vedeli
so za vsak grm, kje stoji; vsako ptičje gnezdo jim je bilo
znano; poznali so vsakega konja in voznika v okolici.
Šola pa — oh, ti nesreča ti, zakaj jo je Bog ustvaril!

Vzor pridnosti torej ti ljudje niso bili. Kakšne
križe so prizadejali svojemu učitelju! Njih trda glava,
ali bolje rečeno, njih lena glava se je predvsem upirala
slovenski slovnici in pa računstvu.

Le počakajte, takoj vam povem, kako so znali
slovnico.

„Vzemimo besedo ‚kruh‘. Sklanjaj ta samostalnik
v ednini, Komar!“

Cene vstane in — molči.

„No, začni“, prigovarja učitelj in mu pomaga,
„imenovalnik ‚kruh‘, rodilnik —“

Cene molči.

„Kako pa rečeš materi, ko prideš lačen iz šole
domov — kako prosiš kruha?“

„Jesti mi dajte, lačen sem,“ odvrne Cene precej
neotesano. Seveda roditelja ni zadel; saj ga pa tudi
ni mogel, ko ni vedel, kaj je to.

In kakšni računarji so bili naši junaki!

Drugo leto je hodil že Koprivar v šolo. Bil je
enkrat vprašan, koliko je $25 + 7$.

„ $25 + 7$ je, je, $25 + 7$ je je . . .“

Dalje ni šlo, ker odtam naprej je bila za Ko-
privarja že prevelika učenost.

Učitelj priskoči na pomoč z zgledom.

„Ti imaš že 25 orehov. Mati ti jih dajo še 7, in
sicer najprvo 5, potem pa še 2. Koliko jih imaš potem?“

Za odgovor Koprivar ni bil v zadregi.

„Pri nas nimamo nič orehov,“ se odreže izvrstni
računar, češ: kako naj štejem orehe, kjer jih ni.

Posledica take učenosti je bila kazen; naši junaki
so bili zaprti, — ali eden, ali dva, ali pa vsi trije, ko-
likor jih je bilo ravno slučajno tisti dan vprašanih.

Iz šole grede pa niso govorili, kako se bodo naprej pridno učili, kaj bodo preje doma v roko vzeli, ali katekizem, ali slovnico, ali računico — ne, njihovi pogovori so bili vse drugačni.

„Oh, da bi se šola podrla!“

„Da bi pogorela!“

„Da bi šole sploh nikdar ne bilo!“

To so bili najnavadnejši pogovori, najgorečnejše želje naših za šolo vnetih šolarjev. Uslišane pa le niso bile . . .

II.

„Komar!“ „Ga ni.“ — „Koprivar!“ „Ga ni.“ — „Štefe!“ „Ga ni!“ —

To so je slišalo redno že nekaj dni zaporedoma. V šolo jih ni bilo, in vendar so bili vsi zdravi in trdni in čvrsti. Še bolj čudno je bilo pa to, da so vsi trije vsak dan šli v šolo, šli so med prvimi, a v šoli jih ni bilo videti. Čudno!

A vsaka skrivnost na svetu pride enkrat na dan. Tudi to se je sčasoma odkrilo, kam hodijo naši trije znanci v šolo.

Med našo vasjo in med mestom, kamor smo hodili v šolo, stoji precej velik, deloma s travo, deloma z gozdom zarastel hrib. Kaj pripraven je tam za skrivanje, ker je gozdnat, obenem je pa razenj jako lep razgled na mesto. Tam na mestnem stolpu je pa ura, ki kaže, kdaj je enajst dopoldne; sploh: kdaj je konec šole.

Na tem griču so našli svoje zavetje Komar, Koprivar in Štefe. V gozdu so iskali ptičjih gnezd; živa duša jih ni videla, tako so bili skriti.

Dejal sem pa, da je prišla njih skrivnost na dan. Zvedeli so zanj tudi v šoli, in učitelj — Bog mu daj dobro, sedaj že počiva v miru — jih je pregnal iz njih skrivališča in jih pripeljal nazaj v šolo. Tako le!

III.

„Dober dan, fantje!“

„Dober dan!“

Pozdravili so se naši trije znanci in še šest drugih učencev.

„Kaj pa delate tukaj?“

„Nič, Kaj pa vi?“

„Tudi nič.“

Pa je šestorica prisedla k njim. Ni minulo pet minut, ko predlaga eden: „Igrajmo se!“

„Kaj pa?“

„Roparje in žandarje!“

Vsem je bil ta nasvet jako všeč. Določijo se meje skrivališča; določi se kraj, kjer naj bivajo žandarji — in igra se prične. Trije so bili žandarji, šest pa roparjev. Komaj preteče četrť ure — vsi roparji so bili ujeti. Med njimi se je namreč pokazala nesloga. Trije roparji so pomagali izročiti Komarja, Koprivarja in Štefeta v roke orožnikom. Vse tri povežejo, trije roparji-izdajalci so bili pa primorani od orožnikov spremljati jetnike na sodnijo. To so storili prav radi, ker so bili preje tako dogovorjeni . . .

„Kam pa nas peljete?“ se oglasi Komarjev Cene. Pot se mu je zdela predolga.

„V mesto k sodniji,“ mu odgovori orožnik.

Kmalu je bilo našim junakom jasno, da so zares ujeti; da jih tirajo orožniki, njih součenci, v šolo. Izkušajo uiti, pa so preslabi.

S povešenimi glavami stopajo skoz mesto. Vse jih gleda, vse se jim smeje.

Pridejo v šolo. Resno jih pogleda učitelj, ukaže jih razvezati, in prične se sodba. Bila je prav mila. Učitelj jim je vse odpustil; saj je bila dovolj velika kazen to, da so jih zvezane pripeljali v šolo. Vsi skesani obljubijo jetniki poboljšanje.

In bili so mož-beseda. Sklenili so prijateljstvo s knjigami, učili so se slovnic in računstva. Ni bilo dolgo in o prejšnji lenobi ni bilo ne duha, ne sluha.

Vam, otroci, ki morda tudi bolj težko gledate šolo in učitelja, pa kličejo Komarjev Cene, Koprivarjev Peter in Štefetov Jože:

„Kdor se pridno uči, se mu šole bati treba ni.“

J. E. Bogomil.

Kmečke pesmi.

Oj zapojmo pesem,
pesem radostno
o poletnem času,
o rumenem klasu,
o cvetoči detelji!

Oj zapojmo pesem,
da jo čul bo kmet
in nabrusil koso

1.

in v ogrado šel kositi;
da jo čula bo ženjica,
nabrusila srp jekleni,
zlato šla pšenico žet!

Oj zapojmo pesem,
pesem iz srca,
pesem frat, poljan,
pesem njiv, polja!

2.

Ostro se sklepaj!

Ostro se sklepaj,
moja kosica,
jutri bo mnoga
pala cvetica!

Tam cvete v solncu
detelja rdeča,
jutri bo pala
detelja rdeča.

Jutri bleščala
v solncu bo rosa,
jutri v ogrado
šla bova, kosa!

Ostro se sklepaj,
svetla mi kosa,
saj te hladila
jutri bo rosa!

3.

Kosil sem.

Kosil sem travico;
pa sede droben ptiček
na drobno vejico,
pa me prašuje:

No, kaj stojiš?!
Kaj nisi vaje kose?
Slab kosec, mladi fantič,
se meni zdiš."

"He, fantič, he,
kako se kaj kosi?
Potan si že!
Predobra menda ni!

Oj molči, molči, ptiček!
Če ne, te bodem vjel,
Zaprl te v tesno kajbico,
tam boš drugače pel!

4.

Pokošene trate.

Pa še preden solnce
zapusti svoj grad,
že kosijo fantje
sredi cvetnih trat.

Pa še preden solnce
gre za goro spat,
že ni drobnih rožic
več sred širnih trat...

5.

Zapoj mi, škrjanček!

Zapoj mi, škrjanček,
zapoj mi o srpu,
da klas se bo zbal
in ves vztrepetal!

Oj pridi, oj pridi
z nabrušenim srpom, — veselo ti srce —
ves zrel je že klas, glej, konec nadlog,
da sili že v pas! vse čuval je Bog!

6.

V žitu.

Oj prikloni,
zlata se pšenica,
oj zapepedikaj,
ptica prepelica.

Oj, kak te pozlatil
je poletni čas!
To se bo razjasnil
kmetiču obraz!

To te bo žela
radostna ženjica,
pesem ji bo pela
plaha prepelica!

7.

Žetev.

Pa je Francka šla
žet pšeničico.
pa zapel ji je škrjanček
drobno pesmico:

„Kaj se ti ne smili
zlato klasje nič,
da tako veselo
žanje ti srpič?

Oj poglej, kak pada
vitki klas pod njim,
in kot ranjenci po boju
snopi, glej, leže za njim!“

Kaj bi se mi smilila
zlata ta pšeničica,
kmalu Veliki bo Šmaren
in takrat, škrjanček,
tudi tebi smilila
ne bi se pogačica!

8.

Hvala Bogu!

Bog daj dobro srečo
vam, ženjice mlade;
so se li spolnile
kmetu zlate nade?

„Dobro jutro, dan vesel!
Bog nam dal bogato žetev,
drago nam povrnil setev,
dobro letino nam dal!“

Dober dan, ti kosec mladi!
Kako je kosa rezala,
kakšna je kaj detelja,
kakšna trava cvetnih trat?

„Srečo Bog nam letos dal,
poln skedenj in poln pridevek,
da prostora primanjkuje;
srečo, dobri Bog je dal.

Bogumil Gorenjko.

Marica in prvoobhajanci.

Milo pojo farni zvonovi . . . Njih lahni, čisti glas raznaša vetrič čez zadolje . . . Pred cerkvijo se preriva velika množica radovednih ljudi. Vse hiti k cerkvi, da bi videlo izprevod onih srečnih dečkov in deklic, ki bodo danes prvikrat prejeli ljubega Jezusa v svoja nedolžna srca . . .

Pred izprevodom stopajo trije večji dečki, srednji pa nosi zastavo. Za zastavo se pomičejo počasi drugi dečki, s šopki belih rožic na prsih. Njim slede pa deklice; kakor nedolžnim angelom v belih oblačilih se svetijo njih lica v sveti čistosti. Zadnja koraka Zlatarjeva Marica. Blagor ti, dekletce, blagor tvojemu srcu, ki ga bo danes prvikrat obiskal ljubi Jezus! Žarki svetlega solnca poljubljajo Marici kodrasto glavico, katero diči oranžastorumena vrtnica . . . In nje čisto krilce . . . Sveti se kakor biseri v snežni ravnini . . . Glej, glej, Marica, da ostane tvoje krilce vedno tako čisto, kakor je danes! Glej, da ne bode dobilo madeža!

In mamica? Njene oči so solzne velikega veselja, ko gledajo Marico. Blagoslavlja jo, želeč ji sreče in svete čistosti ves čas njenega življenja . . .

Zvonovi utihnejo . . . Oglasi se zvonček notri v cerkvi. Orgle zadone svečano himno; k oltarju stopi duhovnik v zlatem plašču. Prične se sveta maša. Množica ljudi pa moli napol glasno, moli in prosi ljubega Jezusa za prvoobhajanke. Jezus jih uslišuje. In kako bi jih ne? Saj so ljubljenci njegovi čisti, brez madeža na duši kakor bela, lahna meglica, ki vstaja ob pomladanskem jutru tam daleč, daleč za sinjimi gorami . . . O, Jezus bo rad obiskal te duše, obiskal ta drobna srca nedolžnih otročičev ter jih obdaril z bogatimi zakladi . . . Blagor vam, nedolžne ovčice, otroci ljubega Jezusa. Boste li ostali ves čas svojega življenja tako čisti, brez madeža? In ti Marica? Nežni angelček podoben beli liliji v cvetličnem gaju, boš li ubogala zdaj ljubo mamico, da bo ostal Jezus vedno v tvojem srcu? Oj pazite, otročiči, na svoja bela krila! Ljubite Jezusa, obiskujte ga vsak dan, zakaj On vas željno pričakuje,

zaprt v tarbenaklju. On vas neizrečeno ljubi. Saj je dejal Jezus apostolom, ki so odrivali majhne otročiče, kakor ste vi:

„Pustite malim, da pridejo k meni, saj njih je nebeško kraljestvo.“

Andrejčkov Ivan.

Sanje o nebesih.

Sirotek Francek je bil komaj v desetem letu, pa je moral že okušati gorje bede in revščine.

Še pred enim letom je imel oba, očeta in mater; a danes že spita na domačem pokopališču in čakata sodnjega dneva in telesnega vstajenja.

Pred dvanajstimi meseci mu še ni bilo treba živeti pod tujo streho in pri tujih ljudeh. Oče in mati sta lepo skrbela zanj, on pa je hodil v šolo ter se tako pridno učil, da je bil v ponos svojima roditeljema in svojim učiteljem. Ali neizprosna smrt mu je pobrala drage starše. Vsled tega ni mogel več v šolo, ker si je moral služiti kruh s pastirovanjem pri Andrejčkovem očetu.

Deset glav goveje živine je vsak dan po dvakrat gnal Francek v reber, dopoldne in popoldne.

Vročega poletnega popoldneva je bilo, ko je Francek spet gnal Andrejčkovo živino na pašo. Ptičje petje, njegova piščalka in kravji zvonci so mu preganjali tužne misli na nenadomestljivo izgubo staršev vsaj za nekaj trenutkov.

Ko prižene živino na Andrejčkov pašnik, sede v senco košate divje hruške, ter piska na piščalko žalostne melodije svoje lastne domišljije. Spet so bile njegove misli pri njegovih ljubih roditeljih.

„Kako bi rad videl sedaj-le svojo mamico in svojega ateja,“ si je mislil Francek in zapiskal še tužnejše in iskreneje žalostno in tožečo pesmico, koje melodija se je gotovo dvignila v nebeške višave k njegovim dragim staršem.

Odmevala je po prazni tišini od vročine težkega gozda, tonila, pojemala in se popolnoma izgubila v njej.

S to v gozdno tišino se izgublajočo melodijo je zadremal tudi Francek ter zasanjal krasne sanje, sanje o svetlih nebesih.

Namah se je izpremenila vsa ona zelena trata v velik in krasen vrt. Da, naravnost čaroben in ves rajski je bil ta vrt. Nežna in sveža pomlad in zrela jesen je bila v njem. Pisano so se cvetice ravno razcvetale, kakor spomladi po pestrobojnem polju; zlate ptičke so prepevaje skakljale po sadnem drevju od vejice do vejice, na katerih so blestela v solnčnih pramenih žlahtna jabolka in še žlahtnejše hruške, kakor v jeseni na Andrejčkovem vrtu.

Francek pa je hodil po srebrnobelih stezicah pod tem drevjem v družbi veselih nebeščanov, ki so bili vsi tako mladih in od zadovoljstva žarečih obrazov.

Vsi so ga poznali. Veselo so ga pozdravljali, se pogovarjali z njim ter mu razkazovali rajski vrt. Vedeli so, kako mu je ime, in kje so njegovi starši. Tudi njemu se je zdelo, da so mu vsi ti ljubki obrazi znani. Videlo se mu je, da ima vse za svoje vrstnike.

Ko so mu razkazali vrt, so ga peljali k njegovi mamici in ateju. Dolg je bil ta rajski vrt in precej časa so hodili. Na koncu so morali skoz prozorno palačo, v kateri je bilo nebroj angelcev, ki so tekali zadovoljno se smehljaje iz sobe v sobo.

Na oni strani te kristalne angelske stavbe, pa se je razprostiral spet brezmejen vrt, kjer je bila sama pomlad.

Drevje je cvetelo, cvetice so omamljale vso okolico s svojim vonjem, ptički so žgoleli veličastne himne v čast in slavo Bogu, in vsi nebeščani so spremljali srebrnočisto ptičje petje ter tako poveličevali slavo in moč božjo. Vse, prav vse se je veselilo in uživalo v veliki ljubezni neskončno srečo svetih nebes.

Francka so obkrožili nebeščani, angelci in svetniki. Mnogo, neizrečeno veliko jih je bilo, ki so ga vodili k njegovim staršem.

Šli so in prišli do blestečega prestola Boga Očeta samega. Ves svetel je bil ta prestol, in naš gospod Zveličar je bil obdan od milijonov nebeških krilatcev, ki so prepevali slavo Bogu vsemogočnemu.

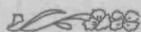
Kakor očaran in ves prevzet je bil Francek od te nebeške lepote. Privedejo ga pred Boga Očeta, ki ga prijazno nagovori in mu pokaže ateja in mamico.

In glej! Vsa v sijajnem blesku se mu približata, in mamica ga objema, atej pa poljubljuje.

V tem presrečnem trenutku pa se prebudi Francek iz presladkih sanj; solnce se je nagibalo že k zatonu, živina pa se je pridno pasla okoli njega.

Ko je solnce poljubljalo gore v slovo, se napoti Francek z živino proti domu, v zvoniku župne cerkve pa zazvoni Ave-Marijo. Pobožno se pastirček odkrije. Iskreno moli za mamico in za ateja, in solza čiste otroške ljubezni mu zdrkne po licu...

Anton Antonov.

Pepček.

Pepček je dečko, da malo takih. Velike oči so sive in sanjajo. Vsa cvetoča lica se smehljajo in prosijo. Poredno zro izpod klobučka razkuštrani laski. Če hodi Pepček po cesti, in če je blato, si zaviha hlačice do kolen in se smehlja... Če je pa lepó, teče naprej in naprej in ne misli nič... Drugega Pepček sploh ne dela.

Nekoč pa se je pripetilo Pepčku nekaj posebnega. Tekel je po blatni cesti in je pal v blato, v lužo. Ves obraz je imel blaten, kakor iz prsti.

„Pomagajte!“ Zakričal je tako strašno, da je še mesec dni potem pravila o tem Zgorajeva Urša, ki je šla mimo in je slišala ta krik.

„Utonem!“ Valjal se je Pepček v blatu in se je komaj izkobacal iz njega.

„Joj! Joj! Hlače so blatne!“

Štekel je domov.

„Mama! Mamika! Ojoj!“

Skril je obrazek v dlaneh in je zajokal.

„Mamika!“

Sel je na prag. Nato je prišla mama in je zagledala Pepčka na pragu — začudila se je: „Kaj pa ti je?“

Pepček je zajokal še huje, a ni vstal.

„No, kaj ti je?“

Tedaj je zaihtel še huje: „Ah, mamika! Povaljal sem si obleko!“ Mama ga je dvignila: „Ne jokaj, Pepček!“ Omila mu je obrazek in ga preoblekla v drugo oblekico, in potem je bil Pepček zopet vesel.

Mama se je smehljala.

„Neroda mala!“

Poljubila je malička na lica in mu je poravnala razkuštrane laske na glavici.

Cvetinomiški.

Kratkočasnica.

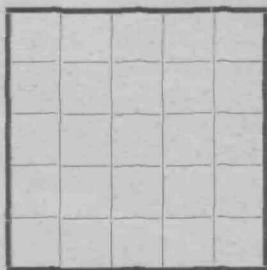
Pravi les. Slavnostni prireditelj: „Iz kakšnega lesa naj naredim govorniški oder?“ —

Tesar: „Najboljše bo, če ga naredite iz trepetljike.“

Internus.

Naloga.

(Priobčil „Internus“.)

Napolnite prazne predalčke s črkami tako, da se bo po navpični sredini čitalo moško krstno ime. Besede pa naj po vrsti pomenijo napravo: 1. ki jo rabi voznik pri konju, 2. ki odpira in zapira sobe in shrambe, 3. ki povzdiga vesele in žalostne slovesnosti ter je znamenje zmage, 4. ki služi zlasti za shrambo žita in moke, 5. ki je mesto vrat pri ograjah in plotovih.

Šaljivo vprašanje.

(Priobčil „Internus“.)

Kdo ima živalsko oko, pa je vendar človek?

Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.